

J. E. Bogomil:

Zlata leta.

Poglejte ga Francka, kako sladko spava! Solnce mu sveti skozi okno, ptiček mu drobi jutranjo pesem skoro na ušesa. Mimo hiše ropotajo in drdrajo vozovi neutrudnih voznikov, Francek pa spi, kakor bi bil ubit, in sanja. Prav nič še ne ve, kaj so križi in težave na svetu.

Ko se Francek prebudi, pa opravi svojo jutranjo molitev. Zajtrk ga že čaka. Potem pa na delo! O kaj pa! K svojim igračam gre. Le pogledjte, koliko jih ima! Pa na vrt gre, pa k sosedovemu Tinčku gre, pa z očetom gre, kadar se kam peljejo: to so njegova vsakdanja, res ne pretežavna opravila. Dobri starši poskrbe zanj, da ni lačen; mama mu prestiljajo in rahljavajo že itak mehko posteljico.

Večer se potem približa. Z mamom opravi Francek večerno molitev, pa gre k sladkemu počitku. Oh, kako mirno spanje ima! Skrbi nima nobene. Vest ima čisto, greha še pozna ne. O, Francek, če bi ti vedel, kako dobro se ti godi!

Ali zmerom ne bo tako.

Iz Francka bo zrastel Francelj. Igrače bo pustil drugim, sam bo pa vzel v roko abecednik pa berilo, računico, zvezek, pero in se bo učil brati, računati, pisati in drugih potrebnih reči. Prav skrbno in vestno se bo pripravljal za krščanski nauk, s svetim veseljem bo prebiral zgodbe svetega pisma.

Francelj bo priden učenec. Takrat bo pa že malo vedel, kaj so skrbi. Koliko vprašanj mu bodo stavili vsako jutro dobra mamica.

»Ali si se naučil za gospoda kateheta?«

»Ali si spisal nalogo? — Pokaži!«

»Ali znaš dobro in gladko brati?«

Na poti v šolo se bo znabiti spomnil, da je pozabil prositi za denar. Za zvezke potrebuje, pa za svinčnik, pa za pero. Vrnil se bo, pa bo dobil denar, potem bo pa kar tekkel v šolo. Z njim bo pa šla skrb:

Kaj bo, če zamudim šolo? Zaprt bom. In zopet bo nova skrb; Kaj bodo pa doma rekli, če bom zaprt?

Zlata leta.

Učil se bo Francelj za prvo sveto spoved, za prvo sveto obhajilo. Zopet bodo nove skrbi: Oh, da bi dobro odgovarjal, da bi bil dobri Jezus z menoj zadovoljen!

A spal bo Francelj še vedno sladko, če bo le imel mirno vest. Angel Gospodov bo hodil za njim in bo pisal njegove skrbi in njegove trude v knjigo življenja.

Francelj bo rasel. Šolska leta bodo minula, in doma mu bodo rekli France. Postaven fant bo, cel korenjak, čvrsta opora svojemu očetu. Zjutraj bo zgodaj vstajal, čez dan neumorno delal, zvečer pa hodil pozno k počitku. Šest dni bo delal, sedmi dan se bo pa lepo oblekel in šel k sveti maši in popoldne h krščanskemu nauku. Potem bo šel pa ali v domače društvo ali pa naravnost domov. Doma ga bo že pozdravljala knjiga ali ljub časopis. Pridno bo bral, in kar bo bral, bo znal tudi o pravem času porabiti.

Starši bodo s Francetom zadovoljni, če mu tudi ne bodo vselej tega pokazali. »Oh, da si vendar tak,« ga bodo včasih prav nalahko posvarili; proti sosеду bodo pa rekli: »Dober fant je naš France.«

Prišla bodo potem nevarna leta. Pustiti bo moral France očetov dom in iti drugam. Obleči bo moral vojaško suknjo, svojo kmetsko obleko pa za nekaj časa odložiti. To bodo takrat dnevi skrbi in žalosti za dobrega očeta in za blago mater.

»Kakšen bo prišel naš France od vojakov nazaj?«

Skrbelo bo to tudi Franceta. In prav je, če ga bo skrbelo. Skrb, ki ga bo spremljala, ga bo tudi varovala vsega hudega in najhujšega. Ostal bo France dober, veren, neomadeževan fant.

Očeta bodo potrla stara leta, in mati bodo hodili sklonjeni pod težo obilih dni. France bo takrat gospodar. To bo imel dela in truda in skrbi! O, to bodo vse drugačni dnevi, kakor so bili oni dnevi zorne mladosti! Spanje mu bo velikokrat prešlo. Skrbi mu ga bodo pregnale.

Kakor se je pa navadil od blage mame, tako bo tudi ondaj začental dan z Bogom in z Bogom ga bo tudi dokončaval. In Bog bo blagoslavljal delo njegovih rok. Grde kletvine in drugih nerodnosti, ki preganjajo božji blagoslov, ne bo trpel v svoji hiši. Smrd-

ljivo žganje, ki je vir tolikih grdih grehov, ne bo imelo prostora v njegovem domu.

France bo nekoč izvrsten gospodar. Delal bo od zore do mraka, s trdno zavestjo, da si z delom svojih rok služi tudi nebesa.

L. Koželj:

Iz življenja živali.

I.

Tolpa mestnih porednežev je postopala ob reki, ki je tekla skozi mesto. Na prisojnim bregu je ležal bolan pes. Mladi zlikovci so ugledali bolno žival, in ni se jim smilila.

»Ha!« vzklikne najstarejši izmed njih. »Vrzimo mrcino v vodo, da ne bo lenarila na solncu.«

Takoj zgrabita dva ubogo žival, ki se ni branila. Med vriščem in krohotom hudobnih dečkov štrbunkne pes v vodo.

Žival je bila slaba in ni mogla plavati. »Poginil bo v valovih«, se zveselijo zlobneži.

Voda je pa nesla psa mimo ribiške kočice, koder je ždel močni ribičev Sultan. Ko ugleda potapljajočega se tovariša, skoči brž v vodo in ga privleče na breg.

To je ugajalo brezsrčnim dečkom. Iznova pograbijo bolnega psa, pa brž z njim spet v vodo.

In še enkrat skoči Sultan po tovariša. Ko ga pa iztežka privleče na breg, se zakadi renčaje v zlobneže in jih zapodi daleč od brega.

II.

Pri posestniku Ožbi so dobili tri mlade mačice. Stari Ožbe, znan skopuh, ni bil vesel čednih živalic. »Treh ne bom redil; preveč požre ta živad; le eno obdržim pri domu,« je rekel.